इत्थं राज्यस्थितिरगादचिरेण विसूत्रतां ॥३६१॥
उपेक्षितस्य निर्द्रोहैरयतत्ताजितात्मनः ।
अथ लब्धबलास्तस्य नाशाय द्रोहिमन्त्रिणः ॥३६२॥
प्रभोः संकोचिताङ्गैस्तैश्चरद्भिर्निरवग्रहं ।
राज्यं जिहीर्षवो भूपाश्चक्रिरे भूम्यनन्तराः ॥३६३॥
तदनुप्राणिताः सर्वे ते ते नानादिगाश्रयाः ।
आसन् राज्यामिषं प्राप्तुं श्येना इव ससंभ्रमाः ॥३६४॥
अथोत्पन्नभयो राजा न शशाक निजस्थितिं ।
व्यवस्थापयितुं यन्त्रच्युतां कारुः शिलामिव ॥३६५॥
चिरक्षुण्णे क्षमाभर्तुस्तस्मिन् राज्ये विसंष्ठुले ।
उपायोऽस्य स्थितेर्हेतुर्नैकः कस्य न पप्रथे ॥३६६॥
दृष्टदोषान् स्थितिं प्राप्तो हन्यादस्मानसंशयं ।
विचिन्त्येति न सामास्य जगृहुर्निजमन्त्रिणः ॥३६७॥
अथ निरुरुधुस्ते सन्नद्धाबलैर्नृपमन्दिरं ।
व्यवहितजनाक्रन्दं भेरीरवैरतिभैरवैः ॥३६८॥
मदकरिघटाकेतुच्छायानिरुद्धरविप्रभा
भवनवलभीः सन्तन्वन्तो दिवापि तमोवृताः ।
तैर्गन्तुं स्वभुवो निवारितरणैर्दत्तेऽवकाशे
ततस्त्यक्तश्रीर्नगरान्तरात् स नृपतिस्तात्पर्यतो निर्ययौ ॥३६९॥